

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: V. Š., bytem X, zastoupen Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. 102840/2016/KUSK, sp. zn. SZ_121061/2016/KUSK,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. 102840/2016/KUSK, sp. zn. SZ_121061/2016/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 15. 6. 2016, č. j. 7447/SOC/16/IRPO, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **15.342,- Kč**, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Kamila Fotra, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 11. 10. 2016 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno a ve zbytku dle § 90 odst. 5 tohoto zákona potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 15. 6. 2016, č. j. 7447/SOC/16/IRPO, (dále jen „rozhodnutí MěÚ Mělník“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před

alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. j) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 27. 6. 2015 kolem 21:15 hodin převážel ve vozidle Ford Tranzit, č. X, přes hraniční přechod Starý Hrozenkov ve Zlínském kraji, z České republiky do Slovenské republiky celkem 1,61 g sušené rostlinné hmoty pozitivně reagující na přítomnost tetrahydrokanabinolu (THC), kterou měl uloženou v igelitovém sáčku uvnitř plastové dózy v přihrádce dveří vozidla, přičemž THC podle zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách patří mezi psychotropní látky zařazené do seznamu I. podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhláška č. 62/1989) a tento je dále obsažen jako přirozená složka v konopí, které podle zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, patří mezi omamné látky zařazené do seznamu IV. podle Jednotné úmluvy o omamných látkách (vyhláška č. 47/1965 Sb.), a při kontrole orgánu Celního úřadu Zlínského kraje se doznal k vlastnictví této látky a uvedl, že ji má pro vlastní potřebu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, propadnutí věci – rostlinného materiálu (sušené rostliny) o celkové hmotnosti 1,61 g uloženého v bezpečnostním sáčku č. 0023260 uloženém v režimovém skladu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územním odboru Uherské Hradiště a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že ke dni 27. 6. 2016 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, žalovaný však rozhodnutí MěÚ Mělník částečně změnil a ve zbytku potvrdil. Na žalobce byla retroaktivně aplikována novela zákona o přestupcích účinná od 1. 10. 2015, která zavedla přerušení běhu prekluzivní doby, a to zahájením řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí. MěÚ Mělník neuvedl ve výroku formu zavinění, žalovaný ji doplnil (ve formě nedbalosti), ale neodůvodnil svou úvahu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že již v rozhodnutí MěÚ Mělník bylo konstatováno, že dokazováním bylo zjištěno, že žalobce převážel přes hraniční přechod sušenou rostlinnou hmotu pozitivně reagující na THC. Žalovaný pak vyvodil závěr, že žalobce nechtěl přestupek způsobit, avšak nevěděl, že jej způsobit může a bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane. Lze předpokládat, že neměl informaci o skutečném množství uvedené látky, tzv. malé množství. Připustil, že na žalobce se vztahuje zákon o přestupcích ve znění do 30. 9. 2015, neuplatní se tedy přerušení běhu prekluzivní doby. Má však za to, že rozhodnutí bylo vydáno včas a k prekluzi nedošlo, neboť ve lhůtě jednoho roku musí správní orgán vydat rozhodnutí alespoň v prvním stupni. Požadavek nabytí právní moci ze zákona nevyplývá, neboť uvádí pouze pojem „projednání přestupku“. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68, který se vztahuje k výkladu ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Žalobce v replice setrval na podané žalobě a dosavadní právní argumentaci. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68, považuje za nepřiléhavý s ohledem na to, že předmětem řešeného problému bylo ukládání kázeňských trestů podle zákona o služebním poměru a toto rozhodnutí reaguje právě na specifika kázeňského řízení. Uložení sankce se dle ustálené judikatury rozumí toliko okamžik, kdy vznikne obviněnému právní povinnost se rozhodnutí podrobit. Tato povinnost nastává s materiální právní mocí rozhodnutí a nikoliv s projednáním věci, nebo vydání autoritativního rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Tato právní povinnost žalobci reálně nemohla vzniknout, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo napadeno řádným opravným prostředkem a ke dni 27. 6. 2016, kdy uplynula doba k projednání přestupku, nedošlo k vydání žalobou

napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl proto postupovat zákonem předvídaným způsobem a řízení zastavit.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje zaslala Městskému úřadu Uherský Brod oznámení o přestupku, úřední záznam, předávací protokol a fotodokumentaci čítající 4 fotografie sáčku s rostlinnou hmotou. Z úředního záznamu vyplývá, že žalobce dne 27. 6. 2015 v 21:40 převážel ve svém vozidle sáček s marihuanou. Žalobce policejní a celní hlídce sdělil, že sáček nalezl volně odložený na stole v restauraci v Mělníce, je mu známo, že jde o marihuanu a že ji má pouze pro vlastní potřebu. Pak žalobce celní hlídce sáček dobrovolně vydal. Bylo zjištěno, že sáček obsahuje 1,61 g sušené rostlinné látky, která v testu NIK pozitivně reaguje na marihuanu.

Věcně a místně příslušný Městský úřad Uherský Brod usnesením ze dne 7. 12. 2015, č. j. PŘ 538/15, postoupil věc MěÚ Mělník, neboť žalobce se zdržuje a pracuje ve správním obvodu tohoto správního orgánu.

Řízení bylo zahájeno dne 15. 1. 2016. Ústního jednání dne 17. 2. 2016 se zúčastnil zástupce žalobce, který sdělil, že sušená rostlina nepařila žalobci. Žalobce ani neměl povědomí, že je ve vozidle uložena. Žalobce odmítl vypovídat, neboť by svou výpověď mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání osoby blízké.

Celní úřad pro Zlínský kraj a Krajské ředitelství policie Zlínského kraje zaslali MěÚ Mělník na jeho žádost další fotografickou dokumentaci sáčku a žalobcova automobilu. Městský úřad Uherský Brod zaslal MěÚ Mělník protokoly o výslechu svědků – policistů zasahujících na místě kontroly.

K ústnímu jednání dne 15. 6. 2016 se žalobce, ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili.

MěÚ Mělník rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016 uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi.

Žalobce podal proti rozhodnutí MěÚ Mělník odvolání, ve kterém namítl prekluzi jednání, nesrozumitelnost výroku, nedostatečné odůvodnění, neumožnění být přítomen výslechu svědků, nemožnost vyjádřit se k jednotlivým provedeným důkazům a k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí MěÚ Mělník, tj. doplnil ve výrokové části formu zavinění z *nedbalosti* a ve zbytku ho potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 15. 8. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 11. 10. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná (srov. ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě sdělil, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, žalovaný se v této lhůtě nevyjádřil, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě predestřel dvě námitky, a to nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v části odůvodnění vztahující se k zavinění a dále prekluzi přestupku.

K první námitce soud uvážil takto:

MěÚ Mělník se k formě (a ani míře) zavinění vůbec nevyjádřil, ač ji měl ve výroku rozhodnutí uvést dle § 77 zákona o přestupcích, ve znění po 1. 10. 2015 (srov. čl. XXVI. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dle kterého tato novela doplňující do § 77 povinnost uvést ve výroku rozhodnutí i formu zavinění nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015, a rozhodnutí MěÚ Mělník bylo vypraveno dne 17. 6. 2016). Žalovaný do výroku rozhodnutí MěÚ Mělník doplnil slova „z nedbalosti“ a uvedl na straně 8 svého rozhodnutí, že *při posuzování míry zavinění vycházel ze skutečnosti, že účastník řízení vědomě přechovával sušenou rostlinnou hmotu, že byl srozuměn s obsahem igelitového sáčku uvnitř plastové dózy v přihrádce dveří svého vozidla, neboť sám označil sušenou rostlinu při kontrole hlídkou za marihuanu, a rizikovosti svého jednání, a to i za předpokladu nálezu sušené rostliny dle jeho sdělení v blíže neidentifikovatelné mělnické restauraci, neboť sám dobrovolně podstupoval riziko a balíček neznámé rostliny si ponechal.*

Není tedy pravda, že by se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí k zavinění žalobce vůbec nevyjádřil. Do výroku doplnil formu zavinění „z nedbalosti“, v odůvodnění však již toto slovo neužil a uvedl pouze, že žalobce vědomě přechovával rostlinnou hmotu (mohl tím mínit úmysl či nedbalost vědomou) a že žalobce byl srozuměn s obsahem igelitového sáčku.

Přestupek je dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích spáchán v úmyslu nepřímém, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Z formulace „byl srozuměn s obsahem igelitového sáčku uvnitř plastové dózy“ je patrné, že žalovaný mínil v odůvodnění rozhodnutí úmysl nepřímý, o dovození nedbalosti se nepokusil. V tomto směru je dle soudu rozhodnutí žalovaného zcela nedostatečně odůvodněno. Soud však nadto spatřuje rozpor mezi výrokiem rozhodnutí žalovaného (nedbalost) a jeho odůvodněním (úmysl nepřímý), a tak má jeho rozhodnutí za nesrozumitelné. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s jako nezákonné pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti.

Žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvedl, že dovodil formu zavinění z nedbalosti, když uvážil, že pachatel nechtěl přestupek způsobit, avšak věděl, že jej způsobit může a bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane, a že lze předpokládat, že neměl informace o skutečném množství uvedené látky, tzv. malé množství. K tomu soud poznamenává, že uvedená úvaha absentuje v rozhodnutí žalovaného (takovou vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. 8 Afs 66/2008) a nadto není postačující z hlediska výkladu tzv. malého množství.

K druhé námitce soud uvážil takto:

Na žalobce se vztahuje z hlediska prekluzivní lhůty zákon o přestupcích ve znění do 30. 9. 2015, neboť dle přechodných ustanovení čl. II bodu 3 zákona č. 204/2015 Sb. se ustanovení § 20 o přerušení běhu prekluzivní lhůty použije na přestupky spáchané ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 10. 2015.

Dle § 20 odst. 1 části věty před středníkem zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015 nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Tato lhůta stanovená k projednání přestupku je lhůta prekluzivní. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti. Dle konstantní judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, či ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89) v této lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Pokud právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tedy splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojem „projednat“ je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné.

Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je stav, kdy správní orgán prvního stupně nemůže řízení o přestupku zahájit, v řízení již zahájeném nemůže pokračovat a řízení musí zastavit dle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. V řízení odvolacím zjistí-li odvolací správní orgán, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího dle § 90 odst. 4 správního řádu zruší odvoláním napadené rozhodnutí a řízení zastaví.

Žalobce se měl dopustit přestupku dne 27. 6. 2015, proto jednoletá prekluzivní lhůta uplynula dne 27. 6. 2016. Rozhodnutí MěÚ Mělník bylo doručeno žalobci dne 20. 6. 2016. Odvolání bylo doručeno MěÚ Mělník dne 4. 7. 2016. Žalovaný měl řízení zastavit a rozhodnutí MěÚ Mělník zrušit. Jestliže žalovaný nezastavil řízení o přestupku, přestože odpovědnost za přestupek zanikla, jde o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Soud nepřisvědčil námitce žalovaného, že na nyní posuzovanou věc je přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68, neboť ten řešil prekluzi kázeňského přestupku dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, za který byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti ve specifickém správním řízení ve věci služebního poměru vedeném dle vlastní komplexní právní úpravy tohoto zákona.

Soud zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného z důvodu výše vyloženého pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, aniž by musel nařídít jednání, a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud přistoupil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí MěÚ Mělník, neboť zrušovací důvod, tj. prekluze přestupku se vztahuje i na něj. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové výši 15.342 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá třem úkonům právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 9.300 Kč, k čemuž je třeba dále přičíst třikrát režijní paušál po 300 Kč (tj. 900 Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše dále navýšeno o 21 % DPH ve výši 2.142 Kč (tj. 12.342 Kč), celkem tedy 15.342 Kč. Celkovou částku 15.342,- Kč je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Soud ještě podotýká k v žalobě uvedenému požadavku zástupce žalobce na náhradu nákladů řízení za úkon porady s klientem přesahující 1 hodinu včetně právního rozboru následující. Soud má za to, že úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (tj. *převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb*) v sobě zahrnuje i jakkoliv dlouhou poradou s klientem, a proto ji nevyhodnotil jako zvláštní úkon právní služby. Dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu se za úkon právní služby považuje *první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*, a dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu se za úkon právní služby považuje *další porada s klientem přesahující jednu hodinu*. Z ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu tak lze dovodit, že další poradou je míněna druhá a následující porada s klientem, tj. v případě soudem ustanoveného zástupce i v případě smluvního zastoupení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová